

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς

Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἐστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὐρίσκονται παρ' ἡμῶν
καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ. χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

3. Ὀδὸς Ὀμήρου 3.

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10—12 π.μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτα-
ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιτρέπονται. — Ἀνυπό-
γραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν
διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης
δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγ-
γελία ἀσφαλῶς εἰς τὰς Κυρίας
γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διευθύν-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλουσι
γραμματόσημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τὸ κάλλος καὶ ἡ ἐργασία. — Ἡ Νέα Γυνὴ (ὑπὸ κ. Ἐλένης Γεωργιάδου). — Ἡ ἐκπαίδευσις ἐνὸς πρίγκηπος καὶ ὁ Fenelon (ὑπὸ δος Μαρίας Πινέλη). — Ἡ Χειραφετημένη (ὑπὸ Μάϊας). — Εἰς λεύκωμα (ποίημα, ὑπὸ Σφιγγός). — Συνέδριον γυναικῶν ἐν Λονδίῳ (ὑπὸ κ. Μάϊας Δίουρη). — Κυρία ἢ δεσπινίς. — Εἰδοποιήσεις — Θυσία (ἐπιφυλλίς ὑπὸ δος Ἀριστέας Α Καλαμᾶ).

ΤΟ ΚΑΛΛΟΣ ΚΑΙ Η ΕΡΓΑΣΙΑ

Γ'

Μόνον ὁ τίτλος, μὲ τὸν ὁποῖον ὑπογράφει ἢ εἰς τὸ παρελθὸν φύλλον τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν» ἀποστείλασα τὸ περὶ κάλλους καὶ ἐργασίας ἄρθρον τῆς δικαιολογεῖ αὐτὸ καὶ δίδει τὴν λύσιν τῶν ἐπιχειρημάτων καὶ τῶν σοφισμάτων, δι' ὧν ζητεῖ νὰ δικαιολογήσῃ τὰς στρεβλὰς ἰδέας τῆς καὶ τὰ διεστραμμένα ἐνστικτὰ τῆς.

Μόνον μία ὀκνηρία ἀκατανίκητος καὶ μία ἀποστροφή πρὸς τὴν ἐργασίαν, ἢ ὁποία ἀνάγεται εἰς τὴν παθολογικὴν κατὰστασιν μερικῶν ἀνθρώπων, ἡδύνατο νὰ ὑπαγορεύσῃ τοιαύτην κατὰ τῆς ἐργασίας βλασφημίαν, τοιαύτας κατὰ τῆς ἀγιότητος τοῦ σκοποῦ καὶ τοῦ προορισμοῦ τῆς ἱεροσύλους σκέψεις.

Ὅχι ἦτο βεβαίως ἀσκοπον νὰ συζητήσῃ τις τὰ κατώτερα παύσης συζητήσεως παραδοξολογήματα τῆς ἐπιστελλούσης, καὶ θὰ ἦτο ἀκόμη ἀσκοπωτέρα καὶ αὐτὴ ἢ δημοσίευσίς τοῦ ἀρθροῦ τῆς, ἐὰν δὲν ἦτο φόβος, μὴ δὲν ὑπάρχουν καὶ ἄλλαι γυναῖκες ὀκνηραὶ ὡς αὐτὴ καὶ δικαιολογοῦσαι τὴν ἔμφυτον ὀκνηρίαν των μὲ τοιαῦτα μωρὰ παραδοξολογήματα. Καὶ ἐὰν δὲν ὑπῆρχεν ἀκόμη φόβος τῆς μεταδόσεως τῶν στρεβλῶν αὐτῶν ἰδεῶν εἰς εὐρύτερον κύκλον, καθ' ἣν μάλιστα ἐποχὴν ἢ εὐτυχία καὶ ἢ πρόοδος καὶ τῶν ἀτόμων καὶ τῶν κοινωνιῶν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τῆς ἐργασίας καὶ μόνης ἐνὸς ἐκάστου καὶ μιᾶς ἐκάστης ἐξ ἡμῶν.

Διὰ τοῦτο ἀναλαμβάνομεν νὰ συζητήσωμεν καὶ μελετήσωμεν καὶ ἀνατάμωμεν μίαν πρὸς μίαν ὅλας τὰς δοκησιοσοφιστικὰς θεωρίας τῆς ἀρθρογράφου καὶ νὰ ἀποδείξωμεν ὅτι δὲν στηρίζονται οὔτε ἐπὶ τῆς λογικῆς, οὔτε ἐπὶ τῆς ἀληθείας, οὔτε ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης.

Καὶ πρῶτον αὕτη θεωρεῖ παρὰβίασιν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως τὴν ἐργασίαν καὶ τὴν ἐπικράτησιν αὐτῆς ὡς παρὰ τὴν τῶν κοινωνικῶν καὶ φυσικῶν ἀνωμαλιῶν, ὡς λέγει.

Οὐδὲν ἀνακριτέστερον. Ὁ Θεὸς ἢ ἡ φύσις, — ἐὰν ἡ κυρία εἶναι φυσιολάτρις — ἀκριβῶς δι' αὐτὸ ἔκαμε τὸν ἄνθρωπον ἐπιδεκτικὸν τελειοποιήσεως καὶ μορφώσεως, ὅπως ὑποβλήθῃ οὗτος εὐθὺς εἰς τὸν νόμον τῆς ἐργασίας καὶ δι' αὐτῆς προαχθῇ καὶ τελειοποιηθῇ ἀνάξιος τοῦ προορισμοῦ καὶ τῆς ἀποστολῆς του. Ἐὰν ἡ κυρία μάλιστα εἶναι ἐπαθὸς τῶν θεωριῶν τοῦ Δάρβιν, θὰ μᾶς ἐπιτρέψῃ νὰ τῆς παρατηρήσωμεν ὅτι ἄνευ τῆς προόδου, τῆς ἐπιτευχθείσης διὰ τῆς ἐργασίας, ἀντισήμερον νὰ καθηται ἐπὶ ἀνακαυτικοῦ σοφᾶ καὶ νὰ θαυμάζῃ τὸ κάλλος τῆς μόνου, παρομοιάζουσα ἐκυτὴν πρὸς ἄνθος, καὶ τὰ δάκτυλά τῆς πρὸς ρόδινα κογχύλια, θὰ ἦτο ἀκόμη κατὰ ὅμοιον πρὸς θῆλυ οὐραγοτάγκον καὶ τὰ ἀρὰ χέρια τῆς σκεπασμένα ἀπὸ τρίχας, θὰ τῆς ἐχρησίμευαν εἰς τὸ νὰ ἀναρριχθῆται εἰς τὰ δένδρα διὰ νὰ συλλέγῃ τοὺς καρπούς των καὶ νὰ ζῆ. Ὅλας τὰς ἡδονὰς καὶ ὅλας τὰς ἀπολαύσεις καὶ ὅλα τὰ αἰσθήματα τῆς ζωῆς, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν τὴν κλίμακα τῆς ἠθικῆς τοῦ ἀνθρώπου ὑποστάσεως, θὰ τὰ ἐστερεῖτο αὐτὴ καὶ θὰ τὰ ἐστερεῖτο ἢ ἀνθρωπότης ὅλη ἄνευ τῆς ἐργασίας.

Τὸ κάλλος, τὸ ὁποῖον, λέγει, ὅτι ἐκλείπει ὁσημέραι, διότι ἡ ἐργασία εἰσεχώρησεν εἰς τὸ ἄδυτον τοῦ οἴκου καὶ πιέζει μὲ τὴν ἀρπάγην τῆς γυναικῆς καὶ παιδείας, τὸ κάλλος ὀφείλει τὴν τελείαν ἐξελίξιν του καὶ τὸ μεγαλύτερον ὄπλον του ἀκριβῶς εἰς τὴν ἐργασίαν. Διότι ἐὰν διὰ τῆς ἐργασίας ὁ κόσμος δὲν προώδευε καὶ δὲν ἐπολιτίζετο, ὅσον σήμερον, ὁ βίος, δὲν θὰ

μετεβάλλετο, όπως μετεβλήθη, οι όροι της ζωής δεν θα γίνοντο τόσον τέλει, ή υγιεινή δεν θα εξακονίζε την δαιτυν και την υπαρξίν μας και τό κάλλος θά έστερείτο άκριβώς των στοιχείων εκείνων, τὰ όποια τείνουν εις την τελείαν εξιδανικεύσιν του. "Επειτα τί θά ήτο τό κάλλος τό φυσικόν, εάν νους εύφυής δέν έξωγοίνοι αυτό, εάν ή ευγένεια της ψυχής και των αισθημάτων δέν διέχουν την αγγλήν και την φωτοβολίαν των εις την μορφήν και δέν άπετέλου, ούτως είπειν, την σφραγίδα της θείας τελειότητος έν αύτῃ; Και ό νους τοῦ άνθρώπου — άνδρός ή γυναικός άδιάρφορον — πώς άλλως άνεπτύχθη και έτελειοποιήθη ή διά της έργασίας; Και τὰ αισθηματά, τὰ ευγενή και τὰ μεγάλα, θά είχαν τροχιούθη και θά είχαν άποτελέσει τό δεύτερον ανθρώπινον έγώ, τό όποτον μάς διακρίνει από τὰ άγρια ζώα, άνευ της ευεργετικής και ζωογόνου και πάλιν επιδράσεως της έργασίας;

"Ωστε ή πρώτη και κυρία ιδέα της έπιστελλούτης, ή κατά της έργασίας έν γένει, έφ' ης γενικώτερον έποικοδομεί τὰ ύπερ της άεργίας της γυναικός έπιχειρήματά της, άποδεικνύεται σαθρά και έσφαλμένη. Αλλά και τό έπιχειρήματά της, ότι ή ανθρώπινη φυλή εξαντλείται από μεγάλην καταπόνησιν δέν είναι άληθής. Έξαντλνίται και έκφυλιζεται και καταπίπτει φυσικώς και πνευματικώς και ήθικώς ή τάξις μόνον των άέργων, ή τάξις εκείνων, οι όποιοι εύρέθησαν άπόγονοι μεγάλων είκων και μεγάλων θησαυρών, και οι όποιοι δέν εύρέθησαν εις την ανάγκην να έξυψώσουν τό πνευμά των και να έξευγενίσουν την υπαρξίν των διά της έργασίας. Έντεθεν τό παρατηρούμενον φαινόμενον τοῦ έκφυλισμοῦ και της καταπτώσεως όλων σχεδόν των μεγάλων οίκων και όλων των μεγάλων ονομάτων. Και έντεθεν ή άνάδειξις και εις τὰς τέχνας και εις τὰς έπιστήμας και εις τὰς έφευρέσεις και εις τὰς άνακαλύψεις και έν γένει εις την έκπολιτιστικὴν κίνησιν ανθρώπων πτωχών, άφανών, άσήμων, υίων χειρωνακτών και έργατών, οι όποιοι εις την εργασίαν των και μόνην όφείλουν ότι έδημιούργησαν έν όνομα και ευηργέτησαν τον κόσμον. Έντεθεν ή ίσοπέδωσις των κοινωνικών στρωμάτων και αί δημοκρατικά άρχαί των ίσχυροτέρων λαών και των άκμαιοτέρων φυλών της γης.

Αυτά διά σήμερα εις γενικάς μόνον γραμμάς. Ειδικώτερον θά επανέλθωμεν εις τό προσεχές φύλλον.

Η ΝΕΑ ΓΥΝΗ

Ζ'

Και έν τῷ μέσω άκόμη των πειρασμών τοῦ πλούτου και της στοργής των οικείων, άντι να ήσυχάζη εις γαλήνην ήρεμίας ή Νέα Γυνή προτιμά να έφοδιαζή τό πνευμά της με ιδέας ύψηλάς και να πληροί την ζωήν της με άγωνίας αλτρουιστικάς ύπερ τοῦ πλησίον.

Χθές άκόμη ή Caroline de Barrau αφιέρωνε την ζωήν της εις τὰ άπορα και εγκαταλελειμμένα παιδιά, εις τὰς παρεκτραπέσσας γυναίκας και εις τὰς κλεπτρίκας. Οι Ιατροί της Σαλπेत्रιέρης δέν έλησμόνησαν τό άγιον πλάσμα, τό όποτον είχεν αποκλειστικώς αφιερώσει την ζωήν του εις μόρφωσιν και πνευματικὴν ανάνησιν των ήλιθίων και έπιληπτικῶν παιδιών. Εάν ό άγιος Νίτσε την είχεν ανακαλύψει, θά την έσθηλί-

τευε, διότι μετέδωκε τό γάλα της ανθρωπίνης εὐπλαγχνίας εις τούς άποκλήρους τοῦ Θεοῦ, εις εκείνους, πρὸς τούς όποιούς ό οὐρανός άπεποιήθη πᾶν δῶρόν του. Αλλά θά εκλαιεν άναντιρρητώς έκ συγκινήσεως, ό Ήσχιος αύτός τοῦ άνυθέματος, εάν έδλεπε τὰ μικρά αυτὰ δυστυχῆ όντα με μειδίαμα όχι πλέον βλακῶδες, άλλ' άφυπισμένον εις τὴν άντίλησιν, να πλέκωσιν άνθη και να ψάλλωσιν ψήματα οδηγούμενα από τον μητρικὸν αυτὸν άγγελον, όστις φιλάνθρωπότερος και της θείας Προνοίας άκόμη, περριχε διά της άγάπης εις τὰ δυστυχῆ αυτὰ την πολυτέλειαν ταύτην της γλυκύτητος και της ψυχικής γαλήνης.

Εις τὰς χώρας, εις ας ή γυνή άνεγνωρίσθη όπως δήποτε, ως έν έχον ιδίαν συνείδησιν και δυνάμενον να έχη ιδίαν πρωτοβουλίαν, πόσαι μεγάλα ιδέαι και ευεργετικά πράξεις δέν όφείλονται εις αυτήν!

Κι ραι βρόνων και κόρσι λόρδων, εις στιγμὴν φιλάνθρώπου καλοσύνης, δέν έδειλίχσαν να περιβληθοῦν την ποδιάν και την σκούφιαν της νοσοκόμου και να μέινουν επί της κλίνης άσθενῶν ξένων. άλλὰ δυστυχων. Έπιθυμῶ να ονομάσω άγίας ὄλας τὰς έν Νορβηγία και Φινλανδία παιδαγωγούς των πτωχών, ὄλας τὰς ίδρυτρίκας των άγροτικῶν πανεπιστημίων. Εν Σουηδία ή Φρειδερίκα Βρέμερ έχει άνκμιβόλως δικαιώματα επί τοῦ θαυμασμοῦ μας, αυτῆ ή δοῦσα τό σύνθημα της πνευματικῆς των γυναικῶν έξεγέρσεως. Από τοῦ έσωτερικοῦ της Ρωσσίας λεγεῶνες ὄλας ευγενῶν γυναικῶν εγκαταλείπουν και άνάπαυσιν και πλοῦτον διά να αφιερωτανι ύπερ των πτωχῶν, είτε ως έπιστήμονες, είτε άπλως ως φιλόανθρωποι.

Ναί ό τελικός σκοπός και προορισμός της Νέας Γυναικός είναι άποστολικός. Και όπως ή καλλιτέρα γυνή τοῦ παρελθόντος κύριον σκοπὸν της ζωής της είχε : την ὠραίαν και μεγάλην φυσικήν μητρότητα, ή νέα γυνή της σήμερα σκοπὸν έχει : την ὠραίαν και μεγάλην ήθικὴν μητρότητα. Αιτήθημα βαθύ-ερον των νεωτέρων άναγκῶν έγεννήθη έν αυτῇ. Το έν διαδέχεται τό άλλο τὰ εις την πρωτοβουλίαν της Παρισινῆς γυναικός όφειλόμενα ιδρύματα, τὰ έχοντα σκοπὸν όχι μόνον φιλάνθρωπικόν, άλλ' ιδίως κοινωνιολογικόν. Το "Ασυλον των Έγκύων Γυναικῶν, όπου γυναίκες πτωχῶν υπακλήλων και εργατῶν εύρίσκουν τὰ μέσα να διατυώνται υγιῶς και έν σχετικῇ άνέσει και ευθυμίᾳ ψυχῆς, δέν άποτελεῖ μέγα δείγμα των προσπαθειῶν της νέας γυναικός πρὸς δημιουργήσιν μελλούσης γενεᾶς υγιούς και όχι νευροπαθοῦς, εξηντλημένης και μονομανοῦς;

Ένθυμούμαι αυτὴν την στιγμὴν την μίς Broen, ή οποία διά τοῦ εργαστηρίου της έν Belleville κατώρθωσε να συνδιαλάξη τὰς συζύγους και τὰς μητέρας των τουφεκισθέντων κατά την επανάστασιν της Commune. Και πῶς να μη αναφέρω ένταῦθα την θαυμασίαν φράσιν της : *«Τὸ μίσος τοῦ πτωχοῦ κατά τοῦ πλουτοῦ δέν καταπραίνει ή έλεημοσύνη μόνον διά της προσωπικῆς επικοινωνίας, τοῦ ενδιαφερόντος και της στοργῆς δυνάμεθα να εκλύσωμεν την άγάπην των, άποδεικνύουσαι ότι μόνον εξ άγάπης πράττομεν ό,τι πράττωμεν ύπερ αυτών».*

Ίδου βεβαίως ιδέαι νέαι και πρακτικά, τὰς όποιάς έφερεν εις την κοινωνιολογίαν ή γυνή. Δέν είναι ριζοσπαστικά και άπόφύγουν την βαρβαρότητα των επαναστάσεων. Είναι σύμ-

φωνοι πρὸς τὸν εἶη; θαυμασίον άφορισμὸν τοῦ Βούδα: Δέν θα έμποδίσης την αυθαίρεσίαν και την άδικίαν διά της άδικίας· τούναντίον διά της γλυκύτητος θά έμποδίσης πᾶσαν άδικίαν και πᾶσαν αυθαίρεσίαν.

Τίς θά ήδύνατο να άρνηθῆ την ευεργετικὴν δράσιν της γυναικός έν τῇ κοινωνίᾳ; Ό άνηρ σπανιότατα έμφορεται υπό της αρχῆς της παγκοσμίου ευπλαγχνίας, εκτός εάν φέρη την στολήν ιερείως, όπόταν καθίσταται αυθαίρετος μέχρις άνίας. Η γυνή τούναντίον βαδίζει εις την οδὸν αυτὴν μετὰ παρρησίας και πάθους, πάντοτε όμως μειδιῶσα και πρόθυμος. Και διά τοῦτο αναλαμβάνει κατά προτίμησιν την καταπολέμησιν άδικιῶν τινων, τὰς όποιάς ό άνηρ άπεδέχθη ως μοιραίας και άναποφεύκτους. Καταπολεμεῖ την νομοθετημένην διαφθοράν και έγείρεται έτι ύπερ της έγκρατείας. Καταπολεμεῖ τον πόλεμον και τὰς κατά των ανθρωπίνων φυλῶν καταστροφάς.

Βεβαίως ή υπό των νόμων άνεγνωρίζομένη άνάγκη της εκλύσεως των ήθῶν είναι έν μέγα αίσχος και εις μέγας πόνοσ. Έφ' όσον θά υπάρχουν γυναίκες, ας τό κράτος στρατολογεί ως άνηθικούς και ύποχρεοῖ εις βίον ανήθικον, καμμία γυνή και ή μάλλον ενάρτεος και ή μάλλον εύφυής και ανεξάρτητος δέν δύναται να είπη: *«είμαι έλευθερωμένη από την δουλείαν».* Αφ' έτέρου ή πλέον άφωσιωμένη εις τό καλὸν άποστόλος αισθάνεται μεγάλην έντροπήν και μεγάλην ὀργήν. βλέπουσα την γυναίκα των έλευθέρων ήθῶν, την courtesane των ήμερῶν μας να βασιλεύη επί της καρδίας μεγάλης μερίδος άνδρῶν. Διότι πείθεται, ότι ή Εὔα θριαμβεύει μόνον με τὰ ταπεινά ὄπλα τοῦ κάλλους και της ὕλης εις την σύγχρονον κοινωνίαν μας την τόσον υλιστικὴν, ένφ αυτῆ παλαίει εις μάτην με τό πνεῦμα και με την καρδίαν της διά την άρετήν και την έλευθερίαν της.

"Επειτα ή τόσον τυφερό καρδία της πάσχει, όταν βλέπῃ τον άνδρα γονυκλιτῆ πρὸς της μη αξίας να αγαπᾶται και να λατρεύεται, πρ' εκείνης ήτις συμβολίζει και συνεχίζει τό άρ- χέγονον κτῆνος, ένφ καταφρονεῖ εκείνην, ήτις δημιουργεῖ την ευτυχίαν της ανθρωπότητος και τον έξαγνισμόν της φυλής. Όπως ό Μωῦσῆς προσήυχετο επί τοῦ ὄρους, ό δὲ λαός του έγου- νηπέτει πρὸ τοῦ χρυσοῦ ειδώλου, οὔτω και ένφ ή Νέα Γυνή παλαίει και άγωνίζεται, να ανοίξῃ τον δρόμον τοῦ καλοῦ και τοῦ ιδεώδους, οι πολλοί συνωθονται, κραυγάζουν, χειροκροτοῦν και άνάπτουν λαμπάδας λατρείας και πάθους πρὸ τοῦ γυμνοῦ αλάλματος χορευτρίκας άκίζομένης επί της σκηνῆς! Και νομίζετε, ότι, όταν ή Νέα Γυνή κατορθώσῃ, ὥστε οι άνδρες να ὕψοῦν τὰ ὀλιγώτερον υλιστικά βλέμματά των, όχι πλέον πρὸς την γυμνότητα της χορευτρίκας, άλλὰ πρὸς τό ὕψηλόν και άγνόν μέτωπον της ιερείας της ιδέας, δέν θα εί- ναι τοῦτο τό μέγιστον και τό ευεργετικώτατον των κατορθωμάτων της;

(Κατὰ τὸν Jules Bois)

*Ελένη Γεωργιάδου

ΕΝ ΜΑΘΗΜΑ ΠΡΟΣ ΠΡΙΓΚΗΠΑ

Είναι γνωστὸν ότι ό μέγας σοφὸς της Γαλλίας Fénelon είχεν αναλάβει την εκπαίδευσιν τοῦ διαδόχου τοῦ γαλλ. θρόνου. Ό χαρακτήρ τοῦ νέου ήτο τόσον δύστροπος, ὥστε όταν ήμέραν τινά ό διδάσκαλός του ήλεγχε τῆθ να τοῦ ὀμι-

λήσῃ μεθ' ὄσης αυστηρότητος άπήγει τό σφάλμα αυτού, ό νεαρός πρίγκηψ έλαβε την τόλμην να τοῦ άπαντήσῃ: *"Όχι, όχι, Κύριε, παύσατε· ήξεύρω ποίος είμαι και ποίος είσθε!*

Ό Fénelon δέν άπήνητησεν οὔδε λέξιν· άλλὰ την επάυριον άμα ό πρίγκηψ έξύπνησεν, εισέρχεται εις τό δωμάτιον αυτοῦ, και τοῦ λέγει: *«Δέν ήξεύρω, κύριε, αν ένθυμείσθε ό,τι μοῦ είπατε χθές: ότι ήξεύρετε ποίος είσθε, και ποίος είμαι· καθήκόν μου είναι να σας διδάξω, ότι άγνοεῖτε τό μὲν και τό δέ. Φαντάζεσθε λοιπόν, ότι είσθε τι πλέον έμοῦ; ὕπηρέται άναμφιβόλως σας τό είπον και έγώ δέν φοβοῦμαι να σας είπω, άφοῦ μ' έξαναγκάζετε εις τοῦτο, ότι είμαι τι πλειότερον ὕμῶν. Έννοεῖτε βεβαίως, ότι δέν πρόκειται περι καταγωγῆς. Ηθέλετε θεωρήσει άφρονα εκείνον, όστις ήθειεν έχει αξιώσεις ὕπεροχῆς, διότι ή βροχῆ έκαμε τούς άγρούς του να ευδοκιμήσουν, ένφ δέν έπότισε τούς τοῦ γείτονός του· άλλὰ και μάλλον φρόνιμος δέν ήθέλετε λογισθῆ, εάν έδοκιμάζετε να κομπάζετε διά την άτομικήν σας αξίαν. Δέν άμφιβάλλετε βεβαίως, ότι ὕπερέχω ὕμῶν κατά τὰ φῶτα και τὰς γνώσεις. Δέν έγνωρίζετε ή,τι σας έδίδαξα, και ό,τι σας έδίδαξα είναι μηδέν, παραβαλλόμενον πρὸς ό,τι μένη να σας διδάξω. Όσον άφορᾷ την έξουσίαν, οὔδεμίαν έχετε επ' έμοῦ, ένφ έγώ άπ' εναντίας έχω ταύτην πλήρη επ' ὕμῶν.*

Ό βασιλεύς σας τό είπε πολλάκις· νομίζετε ὥτως, ότι θεωρῶ έμαυτὸν ευτυχῆ διά τό ὕπουργημά μου παρ' ὕμῶν· μη πλανᾶσθε και διά τοῦτο· τό ανέλαβον ὕπακούων μόνον εις τον βασιλέα, και όχι διά τό δυσάρεστον αξίωμα να είμαι παιδαγωγός σας· και όπως μη άμφιβάλλητε περι των λόγων μου, θέλω σας οδηγῆσει πρὸς την αυτοῦ Μεγαλειότητα, παρακαλῶν να ονομάσῃ άλλον τινά άντικαταστάτην μου, τοῦ όποίου εὔχομαι οι κόποι να στεφθῶσιν υπό περισσοτέρας επιτυχίας ή οι ιδικοί μου.

Ό δούξ της Βουργουνδίας, τον όποτον ή από της σκηνης της προτεριάς ψυχρά τοῦ παιδαγωγοῦ πρὸς αυτὸν συμπεριφορὰ ως και ή νύξ, την όποιαν είχε διέλθει ὄλην έν άγωνία, είχον καταβάλει, έχασεν ὄλον τό θάρρος του. Καθικέτευσε τον Fénelon μεθ' υίκῆς στοργῆς να μη προβῆ εις τοῦτο· άλλως τε και ή φιλαυτία του προσεβάλλετο, διότι έγνώριζε την κοινήν περι τοῦ Fénelon γνώμην και προηθάνετο τό τί ήθειον σκεφθῆ περι αυτοῦ, εάν παιδαγωγός της αξίας τοῦ Fénelon έθεώρει εκυτον ήναγκασμένον να παραιτηθῆ της δια- παιδαγωγησεως του. Τὰ δάκρυα, οι στεναγμοί, ό φόβος, ή έντροπή, τῷ επέτρεψαν μόλις διακοπτομένως ανὰ πᾶσαν στιγμὴν υπό λυγμῶν να προφέρῃ τὰς λέξεις ταύτας: *"Α, κύριε, ή λύπη μου είναι άπερίγραπτος δι' ό,τι συνέβη χθές. Εάν κάμητε λόγον εις τον βασιλέα, θέλετε γίνει αἷτιος να χάσω την άγάπην του· εάν δέ μ' εγκαταλείψητε, ποίαν ιδέαν θέλουσι σχηματίσει περι έμοῦ! Σας ὕποσχομαι... σας ὕποσχομαι ότι θέλετε μένει ευχαριστημένος από έμέ... άλλ' ὕποσχεθῆτε μου...*

Ό Fénelon δέν ήθέλησε να ὕποσχεθῆ τίποτε· τον άφῆκεν ὄλην την ήμέραν εις την ανησυχίαν και τό άβέβαιον και μόνον όταν επείσθη περι της ειλικρινοῦς αυτοῦ μετανοίας, ενέδωκεν εις τὰς νέας παρακλήσεις του.

(Κατὰ τὸν de Bausset)

Μαρία Πινέλλη

Η ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΜΕΝΗ

(Συνέχεια)

Υπέγραψε την επιστολήν της, τὴν ἐδίπλωσεν ἐντὸς φακέλλου, τὸν ὅποιον δὲν ἔκλεισε καὶ τὴν ἀφῆκεν ἐπὶ τῆς τραπέζης. Ἐπειτα ἀκουμβώσα τοὺς ἀγκῶνας καὶ τῶν δύο χειρῶν της ἐπὶ τῆς αὐτῆς τραπέζης ἐστήριξε τὴν κεφαλὴν της ἐπ' αὐτῶν. Ἐμεινεν οὕτω ἐπὶ πολλὴν ὥραν. ἦτο δὲ τότε ἀφρημένη, ὥστε δὲν ἀντελήφθη τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ συζύγου της μετὰ τοῦ ἱατροῦ ἢ καθ' ἣν στιγμὴν εἰσῆρχοντο καὶ οἱ δύο εἰς τὸ ἐστιατόριον.

Ὁ Κώστας ἐφρόντισεν, ὥστε ὁ ἱατρὸς νὰ εἶναι ἐντελῶς ἀγνωστος καὶ ξένος καὶ διὰ τοὺς δύο των, ἀν καὶ τοῦτο δὲν ἤμπόδισε τὸν τελευταῖον, νὰ ὑποθέσῃ ὅτι κάποιον μυστήριον ὑπεκρύπτετο εἰς τὴν ἐξοχικὴν ἐκείνην ἑπαυλιν. Ἐζήτησε τὴν πάσχουσαν, ἀν καὶ αὐτὴ τὸν διεβεβαίωσεν ὅτι δὲν εἶχε σχεδὸν τίποτε, ἔγραψε συνταγὴν, συνεδόλευσεν ἡσυχίαν πνεύματος καὶ ψυχῆς καὶ ἀνεχώρησε.

Ὁ Κώστας ἀνήσυχος ἐπεδαψίλευε τρυφερὰς περιποιήσεις εἰς τὴν γυναῖκά του. Τὴν ὑπεχρέωσε νὰ κατακλιθῆ καὶ πάλιν, τὴν ἐσκέπατε μὲ θερμὰ σκεπάσματα, τῆς ἔδωκε μίαν φιάλην ζεστοῦ νεροῦ εἰς τὰ πόδια καὶ ἐστελλεν ἀμέσως τὸν κηπουρὸν νὰ ἐκτελέσῃ τὴν συνταγὴν τοῦ ἱατροῦ εἰς τὸ πλησιέστερον φαρμακεῖον τοῦ Σκουτάρι.

— Δὲς τοὺς σὲ παρκαλιῶ καὶ τὸ γράμμα τὸ ὅποιον εἶναι ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι νὰ τὸ ρίψῃ εἰς τὸ ταχυδρομεῖον, εἶπεν ἡ Μαρία, ἀντιζῶσα τὸν ἄνδρα της μετὰ προσοχῆς.

— Εἶναι διὰ τὴν μητέρα σου; ἠρώτησεν ὁ Κώστας, ὁ ὁποῖος διηθύνετο εἰς τὸ παρκαλίμενον δωμάτιον.

— Ὅχι! εἶναι διὰ τὴν φίλην μου Νίαν, περὶ τῆς ὁποίας ἄλλοτε σοῦ ὠμίλησα...

Ὁ Κώστας εἶχεν ἤδη τὴν ἀνοικτὴν ἐπιστολήν ἀνὰ χεῖρας. Ἡδύνατο νὰ τὴν ἀναγνώσῃ, ἢ τοῦλάχιστον νὰ ρίψῃ ἐν βλέμμα ἐπ' αὐτῆς, διότι ἡ Μαρία δὲν τὸν ἔδλεπεν, ἀλλ' ἐδίστασε. Πάλιν νὰ τὴν κλείσῃ, χωρὶς νὰ εἰσεύρῃ τὸ περιεχόμενον, δὲν τοῦ ἦτο δυνατόν. — Μήπως ἔχεις νὰ προσθήσῃς τίποτε; εἶπεν ἐπιστρέφων καὶ πάλιν εἰς τὸ ὑποδωμάτιόν των.

— Ἡ Μαρία ἔνευσεν: ὄχι.

— Τότε ἐπιτρέπεις νὰ τὴν ἀναγνώσω; ἠρώτησεν ὁ νέος φυσικώτατα, ὥστε θεωρῶν καὶ τὴν ἀδρότητα ἀκόμη αὐτὴν περιττήν, καὶ ἀνοίγων τὴν ἐπιστολήν, χωρὶς καὶ νὰ περιμείνῃ τὴν ἀδειαν.

— Ναὶ καὶ ὄχι! εἶπεν ἡ Μαρία. Ἴσως εἶναι προτιμότερον νὰ μὴ τὴν ἀναγνώσῃς.

— Ὑπάρχει μυστικὸν τῆς φίλης σου μέσα ἐδῶ; ἠρώτησεν ἐκείνος μὲ αἰφνιδίαν κατῆσεν εἰς τὸ πρόσωπον, ἢ ἰδικόν σου, προσέθηκε, τὸ ὅποιον δὲν δύναμαι νὰ μάθω;

— Οὔτε τὸ ἓν, οὔτε τὸ ἄλλο. Ἀπλούστατα ζωγραφίζεται ἐκεῖ μέσα ἡ ψυχὴ καὶ τὸ πνεῦμα μίαν ἀσθενοῦς, εἶπεν ἡ Μαρία, καὶ ἴσως δὲν θὰ ἤμπορέσῃς νὰ ἐννοήσῃς οὕτε τὸ ἓν, οὕτε τὸ ἄλλο, σὺ ὁ ὁποῖος εἶσαι υγιής.

Ὁ Κώστας δὲν ἀνέμενε περισσότερον. Μυστικὰ μεταξὺ μας δὲν ἤμποροῦν νὰ ὑπάρχουν, τῆς εἶπε καὶ ἀφῶ ἐξεδίπλωσε τὴν ἐπιστολήν, ἤρχισε νὰ ἀναγινώσκῃ. Ἐπ' ὅσον ἐπροχώρει εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τὸ πρόσωπόν του ἐγίνετο ἐναλλάξ κατενθές καὶ εὐθυμον, ἀναλόγως τῶν ἐντυπώσεων τῆς

στιγμῆς. Τὸν κινήσεν ἡ Μαρία τὸ πρόσωπον καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἀναγνώσεως ἐξεφραξέ κάποιον πικρίαν.

Ὅταν ἐφθασεν εἰς τὸ τέλος ὁ Κώστας ἐμειδίασεν, ἀλλὰ τὸ μειδισμὸν τοῦ διεδέχθη εἰς ἑλαφρὸς σπασμὸς τοῦ μετώπου καὶ ἐν κατσοφισμα ἀρκετὰ ἐμφαντικόν. Πῶς; ἤμπορούσε νὰ κλείσῃ τὸ γράμμα σου χωρὶς νὰ τὸ ἰδῶ; ἠρώτησεν.

— Διατί ὄχι; ἀπάντησεν ἡ Μαρία.

— Διότι τοῦτο θὰ ἐσήμαινεν ὅτι δὲν ἔχεις ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμέ.

Ἄλλὰ μήπως ἐσύ, ζητῶν νὰ ἀναγνώσῃς ἐπιστολήν μου διευθυνομένην πρὸς ξένην, δεικνύεις ἐμπιστοσύνην πρὸς ἐμέ; Ἡ μήπως θὰ μοῦ ἐπέτρεπε νὰ ἀναγινώσκω τὴν ἰδιαιτέρην σου ἀλληλογραφίαν;

— Νὰ σοῦ εἰπῶ, ἀπάντησεν ὁ νέος, ἀποφεύγων νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὴν τελευταίαν ἐρώτησιν τῆς νέας γυναίκος. Ὁ καὶ ἦτο κρίμα νὰ μὴ μάθω ὅτι ἤθελες νὰ εἶμαι ἄσχημος, κακὸς καὶ νὰ μὴ ἀναγνώσω ὅλας αὐτὰς τὰς ἰδέας σου περὶ ἐλευθερίας, αἱ ὁποῖαι μὲ τότε καλλιέπειαν ἀραδεικίζοντο εἰς τὸ χαρτί, ἀλλ' αἱ ὁποῖαι ὅμως εἰς τὴν ἐφαρμογὴν θὰ εἶναι πολὺ δύσκοιλοι. Καὶ θὰ τὸ στείλῃς τὸ γράμμα αὐτὸ μὲ ἑλαφρὸν συνείδησιν; Δὲν φοβῆσαι μήπως ἕμα ἢ φίλην σου μάθῃ τί σοῦ συμβαίνει, δὲν θὰ θελήσῃ νὰ ὑπανδρευθῇ ποτέ της;

— Βλέπεις ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ ἀναγνώσῃς, εἶπεν ἡ Μαρία, ἀφῶ τότε ὀλίγον τὸ ἐννοεῖς.

— Ἐννοῶ ὅτι ἔπαυσε νὰ μὲ ἀγαπᾷς, εἶπεν ὁ Κώστας, ἀφῶ ἀνιῆς πλησίον μου, ἀφῶ δὲν μὲ καταλαμβάνεις, ἀφῶ σοῦ φαίνομαι αἰνιγματικὸς. Ἀφῶ λυπεῖσαι καὶ ὑπερέρεις, διότι ἐδῆμεις τὴν ἐλευθερίαν σου μὲ τὸν γάμον μας...

Ἡ Μαρία δὲν τὸν ἄφησε νὰ προχωρήσῃ... Τοῦ ἔκλεισε τὸ στόμα καὶ μὲ φωνὴν μόλις ἀκουστέην: Ἀλλὰ καὶ σὺ δὲν μὲ ἀγαπᾷς λοιπόν, ἀφῶ μὲ λυπεῖς τότε. Ἀκουσε, φίλε μου, προσέθηκε. Τόσον λοιπόν ὀλίγον γνωρίζεις τὴν ζωὴν, ὥστε νὰ μὴ ἐννοῆς, ὅτι ἡ πολλὴ εὐτυχία κρύβει τὸν ἄνθρωπον ἀχάριστον, ἀδιάκριτον, ἀπειθητικόν. Ἴσως εἰς τὴν μεγάλην μου εὐτυχίαν ὀφείλω τὴν ψυχολογικὴν κατάστασιν, εἰς τὴν εὐρίσκουμαι. Ἴσως εἰς τὸν φόβον μὴ παύσω νὰ εἶμαι τότε εὐτυχής. Ἴσως εἰς τὴν ἀμφιβολίαν μου περὶ τῆς αὔριου. Δῶσε μου ὀλίγας ἡμέρας κενὸν καὶ θὰ συνέλθω καὶ θὰ συνειθίσω μὲ τὴν νέαν μου ζωὴν. Ὁ νοῦς μου, βλέπεις, ἀπὸ τὰ παιδικὰ μου ἔτη ἔως σήμερον ἀπέκτησε τὴν συνήθειαν νὰ ἐξετάζῃ, νὰ μελετᾷ, νὰ ἐργάζεται καὶ νὰ μὲ ὀδηγῇ εἰς τὸν δρόμον τῆς ζωῆς, τὸν ὅποιον αὐτὸν καὶ μόνον εἶχα σύμβουλον. Πῶς θέλεις νὰ σταματήσῃ, ἀπὸ τῆς μίαν ἡμέρας εἰς τὴν ἄλλην; Πῶς θέλεις νὰ ὑποταχθῇ καὶ αὐτός, καὶ πῶς νὰ μὴ προσπαθῇ νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὴν ψυχὴν σου, νὰ τὴν ἀνατάξῃ, νὰ τὴν μελετήσῃ, νὰ μάθῃ τὸ μέγα μυστικὸν της, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξαρτᾶται ἡ εὐτυχία καὶ τῶν δύο μας;

Εἰς τὸν Κώσταν ἐφαίνετο παράδοξον νὰ ἀκούῃ τοιαύτην γλώσσαν ἀπὸ μίαν γυναῖκα. Μήπως εἶναι σχολαστική; ἔλεγε καθ' ἑαυτόν. Μήπως θὰ κἀθεταὶ νὰ μετρήσῃ μὲ τὸν διαδότην κάθε πρᾶξίν μου καὶ κάθε λόγον μου;

Δὲν σοῦ ἀρκεῖ λοιπόν ἡ ἀγάπη μου, τοιαῖα ὅποιαν σοῦ τὴν ἐξεδήλωσα μέχρι σήμερον; Τί τὰς θέλεις αὐτὰς τὰς φιλοσοφίας καὶ τὰς ψυχολογίας. Ἡ γυναῖκα πρέπει νὰ ἀγαπᾷ καὶ νὰ πιστεύῃ.

— Καὶ νὰ μὴν ἐρευνᾷς, εἶπεν ἡ Μαρία γεῖωσα καὶ παροδοῦσα τὸ γνωστὸν ρητόν. Ὅχι προσπαθήτω νὰ ἀκούσω τὴν συμβουλὴν σου καὶ νὰ συμμορφωθῶ μὲ τὴν ἐπιθυμίαν σου.

Ὁ κηπουρὸς, ὅστις ἐπερίμενον ἀπ' ἐξῶ διαταγὰς, διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ φέρῃ τὸ φάρμακον, ἤρχισε νὰ ξεροβήχῃ. Ὁ τσελεπῆς ἴσως θάβῃ μόνος του; ἠρώτησε.

Ἄ! σὲ ἐξεχάσα, εἶπεν ὁ νέος καὶ τοῦ ἔτεινε τὴν συνταγὴν, ὅχι ὅμως καὶ τὸ γράμμα. Ἡ Μαρία μὲ ταχθεὶν κίνησιν τῆς χειρὸς ἔλαβε καὶ τὸ ἓν καὶ τὸ ἄλλο. Καὶ πρὶν ἢ προφθᾷσῃ ὁ σύζυγός της νὰ τὴν ἐμποδίσῃ ἐξέστρεψε καὶ τὰ δύο. Δὲν ἀγαπᾷ τὰ φάρμακα, εἶπε ἄλλως τε ἡ ἀσθενεία μου ἐπέρασε. Καὶ δὲν ἀγαπᾷ ἐπίσης τὰ πράγματα ὅπου σὲ λυποῦν. Τὸ γράμμα αὐτὸ ἔπρεπε νὰ ἐξαφανισθῇ, ἀφῶ ἄλλως τε, ὡς νομίζεις, ἤμπορεῖ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν φίλην μου ἀπὸ τοῦ νὰ ὑπανδρευθῇ.

Ὁ Κώστας δὲν ἔμεινε καὶ πάλιν εὐχαριστημένος. Ἡτο αὐθαίρετος ἢ κίνησις ἐκείνη καὶ αὐθαίρετος ἢ ἀπόφασις. Ὁμίλεις, τῆς εἶπεν, εἰς τὸ γράμμα σου περὶ τῆς ἐπιθυμίας μου νὰ σὲ καθυποτάξω, ἀλλὰ δὲν εἰσεύρω ἐάν ὑπάρχουν πολλὰι γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι ὑπακούουν ὅσον σὺ μόνον εἰς τὰς ὁρμὰς τῆς στιγμιαίας ἐμπνεύσεως.

Ἡ Μαρία δὲν ἀπάντησεν.

Νὰ σὲ καθυποτάξω! Ἀλλὰ βεβαίως διὰ τὴν γυναῖκα, ἢ ὅποια ἀγαπᾷ, τί μεγαλύτερῃ εὐχαρίστησις ἢ νὰ κάμῃ ὅτι ἐπιθυμῇ ὁ ἄνδρας της, τί ἄλλο εἶναι γάμος παρὰ ἡ συνταύτισις βλέψεων καὶ σκέψεων καὶ αἰθημάτων; Ἡμεῖς οἱ ἄνδρες εἰς τὸν γάμον ὀφείλομεν νὰ κανονίζωμεν...

Εἶχε λάθει πολὺ σοφὸν ὕψος καὶ ἐνθυμήτο τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὅλα τὰ ἀποφθέγματα, τὰ ὅποια ἀράδειαζεν ὁ πατέρας του, ὁσάκις ὠμίλει περὶ τῶν γυναικῶν. Ἀλλ' ἄφ' ἐτέρου τὸ βλέμμα τῆς γυναίκος του, βλέμμα ὑπεράτης νοημοσύνης καὶ ὑπεράτης αὐτοπεποιθητικῆς, ἐσύγχισε τὰς σκέψεις του. Ἡ σθένετο τὴν ὑπεροχὴν της καὶ ἐφοβήθη διὰ μιᾶς μήπως φανῇ γελοῖος, μὲ τὰς κυριαρχικὰς ἀξιώσεις, τὰς ὁποίας δικαιοματικῶς καὶ ἡ πολιτεία καὶ τὰ ἴθνη καὶ ἔθιμα καὶ ἡ θρησκεία τοῦ ἀπένεμαν ὄς συζύγου. Ἐσταμάτησε λοιπόν ἀποτόμως καὶ δὲν εὑρίσκε καὶ τὴν κατάλληλον λέξιν διὰ νὰ συμπληρώσῃ τὴν φράσιν του. Ἡ Μαρία ἤλθεν εἰς βοήθειάν του. — Εἰπέ το, φίλε μου, ἀπάντησε. Σεῖς νὰ διατάσσῃτε καὶ ἡμεῖς νὰ ὑπακούωμεν. Ἡ ἀρχὴ αὕτη εἶναι παλαιὰ καὶ δὲν ἔχω τὴν ἀξίωσιν νὰ τὴν ἀνατρέψω ἐγώ. Ἀλλὰ, προσέθηκε μὲ κάποιαν δειλίαν, ἢ εὐθύνη ἢ ἀναλαμβάνετε εἶναι πολὺ μεγάλη, καὶ τὸ καθῆκον, τὸ ὅποιον σὰς ἐπιβάλλει ἡ πολιτεία διὰ τῶν νόμων της βεβαίως διὰ πολλοὺς ἄνδρας εἶναι ὑπέρτερον τῶν δυνάμεών των...

Καὶ ἡ Μαρία ἐσταμάτησεν ἐδῶ. Εἶχε πολλὰ ἀναγνώσει καὶ πολὺ ἐμβαθύνει εἰς τὸ ζήτημα τῆς χειραφετήσεως τοῦ φύλου της καὶ ἐφοβήθη μήπως παρσυρομένη ἀπὸ τὰς πεποιθήσεις, τὰς ὁποίας εἶχε σχηματίσει, εἶπη τι, τὸ ὅποιον θὰ προσεβαλε τὴν ἀξιοπρέπειαν τοῦ συζύγου της ὡς ἄνδρος. Τὸν ἠθάνετο ποτισμένον ἕως τὸ κόκκαλον μὲ τὰς προλήψεις τῆς φυλῆς τοῦ Ἀνατολίτου, καὶ τῆς ἐφαίνετο ὅτι τὸ πνεῦμά του ἦτο ἀνεπίδεκτον ἰδεῶν καὶ ἀντιλήψεων διαφόρων, ἀπὸ ἐκεῖνας μὲ τὰς ὁποίας ἐγαλουχήθη μικρὸν παιδί καὶ ἀνεπιτύχη ἄνθρωπος.

Οὐδέποτε δύο ἄνθρωποι ἀγαπώμενοι, ὡς ἡγαπῶντο αὐτοί, εὑρέθησαν εἰς μᾶλλον ἀντίθετα στρατόπεδα καὶ εἶχαν ἰδέας καὶ πεποιθήσεις συγκρουόμενας τόσον, ὅσον αἱ ἰδικαί των.

Ὁ Κώστας ἦτο καὶ ἐκ φύσεως καὶ ἐξ ἀνατροφῆς αὐθαίρετος καὶ κυριαρχικός. Οὐδεὶς ἄλλος εἶχε τολμήσει νὰ ἀντιταχθῆ παρὰ καὶ ἀπροκαλύπτως εἰς τὸν πατέρα του, νὰ ἀντιταχθῇ κατηγορηματικῶς ἰδίως γνώμας εἰς τὰς ἰδικὰς του. Ὡς μαθητῆς εἰς τὴν σχολεῖον ἦτο πάντοτε ὁ ἀρχηγὸς τῆς τάξεώς του καὶ ἀλλοίμονον εἰς τὸν διδάσκαλον, ὅστις θὰ ἐζήτησε νὰ τὸν καθυποτάξῃ. Εἰς τὴν Μαρίαν ὑπόπτειν ἦδη ἓνα ἀντίπαλον. Εἰς τὴν γυναῖκα αὐτήν, τὴν ὅποιαν ἐλάτρευε καὶ ἄνευ τῆς ὀποίας ἠθάνετο ὅτι θὰ ἦτο δυστυχής, διέβλεπε θέλησιν καὶ χаракτῆρα, τὰ ὅποια μετὰ δυσκολίας θὰ ἔκαμπτε. Μόνος του ὠμολόγει εἰς τὸν ἑαυτόν του ὅτι θὰ ἦτο εὐτυχής μὲ γυναῖκα ὡς τὴν μητέρα του, ἢ ὅποια θὰ ἔλεγε πάντοτε ναί... Ἀλλ' ἄφ' ἐτέρου ἢ ὑπερηφάνεια, ἢ νοημοσύνη, ἢ εὐφυΐα, ἢ εἰλικρίνεια τῆς γυναίκος του καὶ τὴν ἐξέπλησταν καὶ τὴν ἔκαμιν νὰ ὑπερηφανεύεται. Ὁ εἶχε νὰ παλαίτη περισσώτερον, ἀλλὰ θὰ καθυπέτασεν ἐπὶ τέλος τὴν θέλησιν αὐτήν. Τὸ νέον, τὸ ἀσύνθητος, τὸ πρωτότυπον, τὸ ὅποιον τοῦ ἐπαρουσιάξῃ, τὸν διεσκόδαζεν. Ἡτο βεβαίως περὶ τοῦ ἑαυτοῦ του. Ὁ ἀγρόπνητος βεβαίως ἐπ' τῶν δικαιωμάτων του καὶ θὰ ἔμενε πάντοτε ὁ κύριος.

Ἡ Μαρία ἀπὸ ὀχρὰ, ὅπου ἦτο, εἶχε τώρα γίνῃ κατακόκκινη καὶ τὰ μάτια της ἐσπινθηροβόλοισαν. Ὁ Κώστας ἀντελήφθη ὅτι ἡ συζήτησις ἐκείνη τὴν ἐκούραζε, εὐγενῆς δὲ πάντοτε καὶ εὐφυλόγος, ἀφῶ τὴν εἶδε καλά, καλὰ εἰς τὰ μάλιστα, ἀναμένην τὴν συνέστιν τῶν πεποιθησέων της, εἶπε.

Τὸ καθῆκόν μου νὰ σοῦ ἐπιβάλω νὰ σιωπῆτῃς καὶ νὰ ἤσυχᾷς, τώρα ὅπου ὁ πυρετὸς τῆς νυκτὸς μοῦ φάνεταὶ ὅτι σοῦ ἐπανέρχεται καλπάζων, δὲν εἶναι βεβια ὑπέρτερον τῶν δυνάμεών μου. Λοιπὸν ἀρχίζω ἀπὸ αὐτὸ σήμερον καὶ σοῦ κλείω ὀριστικῶς τὸ στόμα. Καὶ τῆς τὸ ἔκλεισεν ἀληθῶς μὲ ἐπανειλημμένα φιλήματα καὶ τρυφερὰς θωπιείας.

(Ἐπεται συνέχεια)

Μάξ.

ΕΙΣ ΛΕΥΚΩΜΑ ΚΟΡΗΣ

(Κατὰ παράκλησιν)

Ἡθελα μέσ' σπῶν στίχους μου τὸ μῦθον νὰ σκορπίσω,
Ποῦ χύνουσι τὰ τριαντάφυλλα πρὶν ἢ ἀγὴν προβάλλῃ,
Ἡθελα βλῆ τὴν δροσὴν μέσα σ' αὐτοὺς νὰ κλείσω,
Ποῦ βαλασαμώνει τῆς αὐγῆς τὰ ὄνειρεμένα κάλλι.

Καὶ μὲ τοῦ μῦθου τὴν προὴ καὶ τὸ μαργαριτάρι,
Ποῦ ἢ δροσὴν κάθε πρωὶ στὰ λούλουδα ραντίζει,
Νὰ στεγανώσω Ἡθελα τὴν ζαλιετὴ σου χάρι,
Ποῦ τῆς ἀκτινεῖς τῆς χαρμῆς τρυγῶν σου σκορπίζει.

Ὠ! ναί, ἀλήθεια, Ἡθελα ὅτι εὐμορφοὺς σὲν πλάσι,
Νὰ συμίξω μὲ τοὺς στίχους μου, ὅπου γὰρ σὲ ταιριάζω,
Ἡθελα - Ἡθελα ποικίλα, μ' ἄδικως κοπιᾶω,
Δὲν ἤμπορεῖ ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ Θεὸ τὰ μοιάσῃ.

Γι' αὐτὸ μονάχα μὲ αὐγὴ θὰ κλείσω ὅπως καὶ ἄλλοι,
Μέσα σ' αὐτοὺς, ὅμως ἐγὼ ἀπ' τὴν καρδὴν βγαλμένη,
Νὰ μεῖναι πάντοτε ἀγὰρ τὰ ψυχικά σου κάλλι,
Καὶ ἡ χαρὰ αἰῶνα γὰρ σ' ἔχη μυρωμένη.

Σφιγξ.

ΤΟ ΕΝ ΛΟΝΔΙΝΩ ΔΙΕΘΝΕΣ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ

Η'

Ἡμέρα ἀγέλης.

Ἄν καὶ παρατηρεῖται ἐπὶ τέλους κόπως τις εἰς πάντα τὰ μέλη κατόπιν τήσδε ἐργασίας, οὐχ' ἦτορ ἡ ἐν Οὐεστμίνστερ αἴθουσα τοῦ Διεθνοῦς Συμβουλίου τῶν γυναικῶν εἶναι πλήρης. Συνεζητήθησαν ὅλοι οἱ τρόποι, δι' ὧν ἠδύνετο νὰ χρησιμοποιηθῇ ἡ ἐργασία τῆς γυναικὸς καὶ ἐξίεγ' αὐτῶν ἀγροτικῶν τάξεων. Τὸ πρόγραμμα πολὺπλοκόν περιελάμβανε τὴν γαλακτοκομίαν, τὴν κτηνοτροφίαν, τὴν πτηνοτροφίαν, τὴν μελισσοτροφίαν, τὴν σηροτροφίαν, τὴν ἀνοχομίαν, τὴν κηπουρικὴν. Ἡ κ. Virginia Meredith ἐκ Νέας Ἰόρκης, ἣς τὴν ἔκθεσιν ἀναγινώσκει ἡ κ. May Sewal, λέγει ὅτι ἅπαντες οἱ ἄνω κλάδοι καλλιεργοῦνται θυμαίνῃσιν παρὰ τῶν Ἀμερικανίδων γυναικῶν. Δὲν ὑπάρχει, προστίθεται, ἀσχολία, παρέχοντα εὐκαιρία εἰς ἀσκήσιν ὄλων συγχρόνως τῶν σωματικῶν καὶ ἠθικῶν δυνάμεων, ὅσον αὐτῇ.

Ὡς πρὸς τὴν τελειοποίησιν τῶν ζώων, εἶπε:

Ζῶον τέλειον δὲν ὀφείλει τὴν τελειότητά του εἰς τὴν φύσιν. ἄλλ' εἰς τὴν νοήμονα διατήρησιν καὶ ἀνατροφήν. ἦτις

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΘΥΣΙΑ

"Ὅταν ἐκχίσειεν εἰς τὴν ἀναπαυτικὴν του ἐδρῶν. πρὸ τοῦ πληθους καφεῖο κιαθίσκου του, ὃν προητοίμασεν ἡ σύζυγός του, ὁ B. Ζερὼ ἀφῆκε νὰ τοῦ διαφύγῃ σιναμάδος ἀνακουσίσεως. Ἐρριψε βλέμμα περίεξ εἰς τὸ σκιδώφωτο ἑρρινῆς ἐκεῖνης νυκτός, ἐφαίνετο εὐχαριστήμενος ἐκ τοῦ περιβάλλοντος καὶ ἐθαύμαζε τὴν πηγαινοερχομένην σύζυγόν του, ἕλαφρα καὶ εὐκίνητον μὲ τὴν χαρίεσσαν ἀπλότητά της. "Ἐπειτα, ὅταν αὐτὴ ἐκχίσειεν εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς τραπέζης, τὴν ἠρώτησε:

— "Ἴδωμεν· τί ἦθος μὲ εὐρίσκει ἔγοντα σήμερον;

Ἄλλὰ πρὶν ἢ αὐτῇ, ὄλιγον ἐκπεπληγμένη, λάβη καιρὸν ν' ἀπαντήσῃ οὕτος προσέθηκε:

— Εἶμαι εὐχαριστήμενος, πολὺ εὐχαριστήμενος! Ὡς γίνωμεν τέλος πλούσιοι, πολὺ πλούσιοι. Παρετήρησες πῶς ἦμην ἐνησυχολιμένος σήμερον, προγευματίζων; διότι σήμερον τὸ ἀπόγευμα μόνον εἶδον τὴν εὐτυχίαν. Αὐτὴν τὴν φορὰν ἐπέτυχά τελευτίως. Ἐρεῦρον σκευασίαν ἄνευ φωτῆρος διὰ τὴν κατασκευὴν τῶν πυρῶν, μὴ στοιγίζουσαν σχεδὸν τίποτε καὶ μὴ παρουσιάζουσαν οὐδὲν κίνδυνον. Μὲ ἓνα τόσον τοῖς ἑκατὸν ἐπὶ τῆς πωλήσεως, βλέπετε πόσα θὰ κερδίσωμεν καὶ τότε ἰδοὺ ἡμεῖς πλούσιοι. Ὡς ἔχῃς ἀμαζαν, τέκνον μου, ὅσα χρήματα θέλεις διὰ τὰ ἐνδυμασία σου. . . . ἂν καὶ δὲν ἔχῃς σχεδόν!

— Δὲν εἶμαι φιλάρεσκος, τὸ γνωρίζετε.

— Δὲν σὲ μέμφομαι, ἀγαπητὴ μου φίλη· σοῦ τὸ λέγω ἀστεϊεύμενος· ἄλλως τε φιλάρεσκος μὲ ἓνα γέροντα σοφόν, ὅστις συνοδεύει τὴν σύζυγόν σου εἰς τὴν ἐσπερίδα χωρὶς φράκα.

Καὶ ἐπὶ τῇ ἀναύνησιν ταύτῃ ἤρχισαν νὰ μειδιῶσιν ἀμφοτέροι· οὕτως δὲ προσέθηκε:

— Ἐκαμε μίαν μεγάλην θυσίαν νυμφευομένη με.. Ὡς μὴ διαμαρτύρησαι, ἀγαπητόν μοι τέκνον! . . . Πρέπει τοὐλάχιστον νὰ σὲ καταστήσω, ὅταν δύναμαι εὐτυχῆ καὶ διὰ τοῦτο ἠθέλησα νὰ κάμω περυσίαν.

— Εἶσθε καλός, πέρα πολὺ καλὸς δι' ἐμέ.

— Ὅχι· εἶναι πρέπον ν' ἀνταμιωθῆς διὰ τὴν ἀποσίωσίν σου, πτωχὴ Ἀλλῆ διότι ἰδοὺ δέκα ἔτη ἦδη τοῦ βίου σου, ὅτε σὺ νῆα χαρίεσσα, εὐθυμῶς, ἀξιγαπήτος θυσιάσας δι' ἓνα γέροντα σοφὸν ἀπαύστως ἄ-

δημιουργεῖ κόκκαλα γερὰ καὶ σάρκα καὶ αἷμα ἰσχυρὸν καὶ τρωτικὸν, ἀναγκαζόντος πρὸς ἐξυπρέτησιν τοῦ σκοποῦ τῆς ὑπάρξεως τοῦ ζώου.

Ἡ δις Florence Deley, ἀντιπρόσωπος ἐκ Βρυξελλῶν, λέγει ὅτι αἱ γυναῖκες τῶν ἀγροτικῶν πληθυσμῶν ἐν Βελγίῳ, ἀντὶ νὰ ἐπιδίδονται εἰς ἐπιστημονικὴν μελέτην τῶν κλάδων, τῶν ἀναφερομένων εἰς τὸν κύκλον τῆς ζωῆς τῶν, ἐπιδίδονται ὅλα εἰς σπουδὰς διδασκαλικὰς. Ζητοῦται κατόπιν θέσεις ἐποπτηῶν, οὐδεμίαν δὲ ἀνταλαμβάνουσα νὰ ἐργασθῇ αὐτοπροσώπως εἴτε ὡς κτηνοτρόφος, εἴτε ὡς γαλακτοκόμος, εἴτε εἰς παρόμοιον. Πρέπει ὅμως νὰ ὁμολογηθῇ, προστίθεται, ὅτι παρκίτιος τῆς καταστάσεως ταύτης εἶναι ἡ κυβερνήσις, ἡ ὁποία εἰς τὸ σχολικὸν πρόγραμμα τῶν ἀγροτικῶν γυναικῶν πληθυσμῶν δὲν περιλαμβάνει μολογῆματα, ἀναφερόμενα εἰς τοὺς ἄνω κλάδους. Ἡ Νορβηγία καὶ ἡ Δανία εἶναι αἱ περισσότερον προεχωρημέναι χώραι ὡς πρὸς τὴν τεχνικὴν μόρφωσιν τῶν ἀγροτικῶν γυναικῶν, ἐνῶ ἐν Βελγίῳ πρὸ δέκα ἐτῶν δὲν ὑπῆρχε κατὲν σχολεῖον ἐπαγγελματικὸν ἀγρονομικὸν διὰ τὰς νεάνιδας. Καὶ μόλις ἀπὸ δεκαετίας ἰδρῦθησαν περὶ τὰ δέκα πέντε τοικῆτα.

πησυχολιμένον, ἀφρημένον, μεψύμοιον.

— Α! εἰς ἓνα μέγαν ἄνδρα, εἰς ἓνα ἐπιφανῆ ἐπιστήμονα τῆς Γαλλίας!! Τὸ γνωρίζω καλῶς καὶ ἰδοὺ ἡ ἀξία τῶν ἀνακαλύψεών σου! ποία γυνὴ δὲν θὰ ἦτο ὑπερήφανος οὕσα σύζυγός σου;

— Ναί; εἶνε πολὺ ὠραῖον νὰ εἶναι σύζυγος τοῦ Βίκτωρος Ζερὼ τοῦ χημικοῦ, καθηγητοῦ τῶν Γυμνασίων τῶν Παρισίων, μέλους τοῦ συλλόγου τῶν λογίων, τιμημένου διὰ τοῦ παρελθόντος τῶν ἱσοτιῶν! Ἄλλὰ νὰ εἶναι ἡ κυρία Ζερὼ ἡ ἑκατομμυριούχος, ἰδοὺ τί δὲν ποιεῖ νὰ περιφρονηθῇς· βλέπετε ὅτι ἡ πρὸς σὲ ἀφοσίωσίς μου εἶναι ἐρωτικὴ, διότι θὰ μοὶ χρησιμεύτῃ, ὅπως καταστήσω περικλεῆς τὸ μέλλον.

— Καλῶς, εἶπε μειδιῶσα: ἔκαμα μεγίστην θυσίαν, ὑπανδρευομένη σου, ἀφοῦ τὸ θέλετε. Λοιπὸν ἔχω δίκαιον νὰ ἀπαιτῶ καὶ ἐγὼ μίαν ἄλλην θυσίαν, ἐπεὶ εἶμαι ἄνθρωπος, ἀφ' ἧς ἐνασχολήσῃ εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις ταύτας ἐργασίας τοῦ χημικοῦ, ἀφ' ἧς μένετε ἐπὶ μακρὰς ὥρας κεκλιμένοι ἐπὶ τῶν διυλιστήρων καὶ ἄλλων χημικῶν οὐσιῶν, αἵτινες δύνανται νὰ ἐκτραγῶσι. Προτιμῶ καὶ πάλιν τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν ὀλιγώτερον φιλοχρημάτος, παρεδίδεσθε εἰς τὰς μελέτας σου, εἰς τὴν ἡσυχίαν τοῦ γραφείου σου.

— Καλὰ! καλὰ! βεβαιώθητι ὅτι δὲν θὰ μοὶ συμβῇ τίποτε. Ἄλλως τε τότε εἶχον διπλασίας ἐργασίας ἢ τῶρα εἰς τὸ χημικόν, εἶχον δὲ τοὺς αὐτοὺς κινδύνους καὶ ὀλιγώτερον κέρδος. Εἶναι ἄληθές ὅτι ὁ Φερμὼν μὲ ἐβοήθει εἰς τὰ τρία τέταρτα τῶν ἀναζητήσεών μου. Ἄ! ἦτο πλέον ἢ προπαρασκευαστῆς ἦτο μαθητῆς, βοηθός, φίλος, εἰς δεύτερος ἐγὼ! . . . ἄλλὰ μὰς ἄφρησι!

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας, ἡ κυρία Ζερὼ ἐγένετο κάτωχος καὶ εἶπεν:

— Ἐπρεπε νὰ τὸν ἀντικαταστήστῃς.

— Καὶ μήπως ἀντικαθιστῆ τις ἄνθρωπον ὡς τὸν Φερμὼν; Ἀπὸ τὴν ἀναχώρησίν του ὅλας τὰς χημικὰς μου οὐσίας τὰς προητοίμασα μόνος, διὰ τῶν χειρῶν μου. Ἀπασχολοῦμαι ἄλλ' εἶμαι βέβαιος διὰ τὰς σκευασίας μου, διότι δὲν ἐμπιστεύομαι οὐδὲν, οὔτε διὰ τὴν ἐμπειρίαν καὶ ἐπιδειξιότητα, οὔτε διὰ τὴν ἐχευμένην. Ἄ! ὁ Φερμὼν ἦμην ἐγὼ ὁ ἴδιος, διατὶ εἶχε τὴν φιλοδοξίαν νὰ λάβῃ ἐδρῶν καθηγητοῦ καὶ τόσον μικρὰν, εἰς τὸ ἄκρον τῆς Γαλλίας; Ἡ νόσησις ποτέ ποία ἀφορμὴ ὤθησεν αὐτὸ τὸ παιδί; δὲν σοῦ ἔκαμεν ἐκμυστηρεύσεις δι' αὐτό, διότι τὰ εἶχετε τόσον καλὰ. Ἄλλ' αἶφνης ἐγίνετε ψυχροὶ ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον. Συνέβη δέ τι;

— Τί ἠθέλετε νὰ συμβῇ; ὁ κύριος Φερμὼν ἀγαπῶν τὴν ἐπιστήμην, σὰς ἔβλεπε μετὰ λύπης νὰ ῥίπτεσθε εἰς ἄλλην ὁδὸν καὶ συνεφώνει μὲ τὰς ἰδέας μου ὡς πρὸς τοῦτο δι' ἄλλον λόγον, ἀναμφιβό-

ΛΟΓΟΣ ΕΝΑΡΚΤΗΡΙΟΣ

Σπανίως ἀπὸ ἐδρῶν τῆς θεολογικῆς τοῦ Πανεπιστημίου σχολῆς ἠκούσθη λόγος τόσον νευσώδης καὶ τόσον εὐγλωττός καὶ τόσον ὑψηλὸς τὰς ἐνοίας, ὅσον ὁ ἐκφωνηθείς παρὰ τοῦ διπρεποῦς καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου κ. Ἰγν. Μοσχάκη ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῶν μαθημάτων του.

Ἡ στωμυλία καὶ ἡ εὐφρόδεια τοῦ κατ' ἐξοχὴν ῥήτορος θεολόγου, τοῦ συνεχιζόντος εἰς τὰς ἡμέρας μας τὴν ὠραίαν περὶ Χρυσοστόμου παράδοσιν, ἐνεποίησε βαθυτάτην ἐντύπωσιν εἰς τὸ ἀκροατήριόν του. Ὁ λόγος οὗτος ἐδημοσιεύθη εἰς τεύχος, χάριν τῶν μὴ δυνθέντων νὰ παρευρεθῶσιν εἰς τὴν ὠραίαν ἐορτὴν τῆς ἐγκαταστάσεως τοῦ κ. Μοσχάκη, ὡς καθηγητοῦ.

ΕΙΣ ΤΟ SPLENDID

Μία ἐκ τῶν καταφανεστέρων προσόδων τῶν Ἀθηνῶν εἶναι τὸ ἐσχάτως ἰδρυθὲν ὡς παράρτημα τοῦ ξενοδοχείου τῶν Ξένων Ἑστιατόριον Splendid. Τρεῖς αἴθουσαι συνεχόμεναι καὶ ἀποτελοῦσαι μίαν καὶ μόνην, φωτισμός, θαυμάσιος, συσκευαὶ τραπέζων πλουσιώταται. ὑπηρεσίαι ἐντελῶς εὐρωπαϊκῆς, τροφῆ ποιικιλῆ καὶ ἐκλεκτικῆ εἰς menu πλούσια, καὶ συνοδεία ὑπὸ ὀρχήστρας κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ γεύματος, ἰδοὺ ὅτι εὐ-

Ὁ κ. Ζερὼ δὲν ἠδυνήθη ν' ἀπαντήσῃ καὶ ὡς ἔμελλεν ἐκεῖ ἀμχαίων, αὐτὴ προσέθεσε γενομένη ἡσυχωτέρα.

— Σωπάτε εἰναπολοῖπόν ἀληθές! Κλείσατε τὴν θύραν ταύτην, καθίσαι καὶ ἐστὲ ἀρκετὰ καλὸς, ὅπως μὲ ἀκούσθητε μέχρι τέλους χωρὶς νὰ μὲ διακόψητε. Ἐπειδὴ ἀπέθανε, δύναμαι νὰ σὰς ἐξομολογήθω αὐτό, τὸ ὅποσον ἡ λιποθυμία μου σὰς ἔκαμε νὰ ἐνοήσῃτε.

Εἶπεν ἡμεγεροῦ:

— Ἠγάπησα τὸν Ἰάκωβον Φερμὼν, εἶπεν ἀποφασιστικῶς καὶ ἡγαπήθη ὑπ' αὐτοῦ. Πῶς τοῦτο συνέβη, δὲν γνωρίζω καὶ πῶς τὸ ἀνεκαλύψαμεν, ἀγνοῶ. Χωρὶς νὰ σὰς μεμψῶ, καλὸ μοι φίλε, δὲν μὲ ἐπροσέχετε ποσῶς ἐπειδὴ ἦμην προφανῶς πολὺ νῆα δι' ὑμᾶς καὶ μὲ εἶχετε νυμφευθῆ ἀπὸ εὐσπλαγγίαν. . . . Ναί, ἀπο οἶκτον! . . . Ἠμέραν τινὰ αὐτὸ τὸ κεραυνοβόλον πράγμα μὰς προσέβαλεν ὡς ἀστραπή! Ἠγαπώμεθα! . . . Ἐγὼ ἀναγνώρισα μυσιστόρημα ὁλοῦ ὀμιλοῦν περὶ γυναικῶν αἵτινες ζοῦσιν εἰς τὸ ψεῦδος, συζῶναι αἵτινες ἀφοῦ ἐλευθέρως ἀπιστήσασιν, ἐπαναλαμβάνουσι τὴν συνήθη ζωὴν τῶν ἀνετύψεων. Δὲν γνωρίζω ἐὰν ὑπάρχουν πλάσματα παρόμοια, ἐὰν εἶναι ἄνθρωποι: ἀληθῶς ἐρωτευμένοι, αἵτινες δέχονται ν' ἀποπλανήσων μίαν γυναῖκα τῶν καθηκόντων της. Ὁ Φερμὼν καὶ ἐγὼ εἶχόμεν ψυχὰς αἰ ὅποια δὲν μὰς ἐπέτρεπον οὐδὲ στιγμῆς διασταχθῶν. Ἠγαπώμεθα, ἀλλὰ δὲν εἶχαμεν τὸ δίκαιωμα, οὔτε νὰ τὸ εἰπώμεν. Ἐν μέσον ὑπῆρχε νὰ λάβωμεν Ἐπρεπε νὰ χωρισθῶμεν καὶ διὰ τοῦτο διηβουλήθῃ εἰς Νανὺς ὅσον μακρύτερον ἠδύνατο καὶ ὑμῶν καὶ ἐμοῦ . . .

Εἶχε δίκαιον καὶ τὸν ἐξετίμησα πλείστορον. . . . Ἀπὸ τὴν ἀναχώρησίν σου δὲν ἤκουσα νὰ ὀμιλῶσι δι' αὐτὸν εἰμὴ παρ' ὑμῶν καὶ ὅταν τοῦτο συνέβαινε μεθ' ὀλην τὴν θέλησιν, ἣν εἶχον ὅπως πᾶν ὅτι τὸν ἀφορᾷ μοὶ εἶναι ἀδιάφορον, συνεκινούμην, ὅταν ἤκουα τι προσέλεπον ἀναμφιβόλως, τὸ φοβερὸν αὐτοῦ δυστύχημα! Ποτὲ δὲν ἐγράψαμεν μεταξύ μας, ποτὲ σὰς ἐρκίζομαι, σὰς τὸ ἐπαναλαμβάνω δὲν εἶπαμεν ὅτι ἡγαπώμεθα. Καὶ διατὶ; τὸ εἰσεύρομεν ἀρκετὰ καὶ ἡμεῖς πολὺ ἔνοχοι, γνωρίζοντες αὐτό! Ἠμην τεβλιμμένη μετὰ τὸν χωρισμὸν αὐτόν, ἀκολούθως ἡσυχασα. Ἀλλὰ δὲν ἦμην κυρία ἐμαυτῆς κατὰ τὴν στιγμιαίαν αὐτὴν ἀδυναμίαν, δὲν αἶφνης ἀποτόμως ἔμαλλον τὸν θάνατόν του. Ἠδη γνωρίζετε τὰ πάντα κριαντὸ με καὶ καταδικασατέ με εἰς ὅτι πρέπει εἶναι ἐτόλμη ν' ἀποτίσω τὸ λάθος μου ἀγογγύστως ἐκ τῶν προτέρων εἰς ὅτι σὰς ἀρῶσαι νὰ διατάξῃτε.

Ὁ Βίκτωρ Ζερὼ ὄχρος καὶ συγκινημένος ἐψιθύρισε. — Ταλαίπωρα! ταλαίπωρα παιδί!

— Τί; . . . μὲ συγχωρεῖτε; ἐκράυγασεν αὐτῇ.

— Ἐὰν σὰς συγχωρῶ; . . . ἀλλὰ δὲν εἶσθε ἔνοχοι! . . . ἄλλως τε ἐγὼ

Αἱ ἐργασίαι τῆς ἡμέρας ταύτης: ἔλθην μὲ πλούσιον καὶ με- γαλοπρεπῆς γεῦμα παρατεθὲν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον Cecil ὑπὸ τοῦ σωματείου τῶν ἐν Λονδίῳ ἐγκατεστημένων Ἀμερικανίδων κυριῶν. Ἡ πρόεδρος κ. Westaver-Alden ἔφερε πρόποσιν, εἰποῦσα ὅτι δικαίως ὑπερηφανεύονται Ἀγγλοὶ καὶ Ἀμερικανοὶ διὰ τὴν κοινὴν καταγωγὴν τῶν ἀπὸ τὴν φυλὴν τῶν Ἀγγλοσαξῶνων. Τὴν ἰδίαν ἐσπέραν μεγάλη ὑποδοχὴ παρὰ τῇ Mrs Philips, μιὰ ἐκ τῶν φανατικωτέρων ἐργατριῶν τοῦ γυναικείου ζητήματος ἐν Ἀγγλίᾳ.

(Λονδίον)

Μαίη Διούαρ.

ΚΥΡΙΑ Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ:

Εἶμαι ὑπὲρ τῆς διακρίσεως τῶν τίτλων, πράγμα τὸ ὅποσον παρεδέχθησαν ὅλοι οἱ ἄλλοι πρὸ ἡμῶν. Ἡ Signorina, ἡ miss, ἡ Mademoizelle, ἡ Seniorita, ἡ Barichna, ἡ Fraüllein κτλ. ὅλοι αὐτοὶ οἱ εἰδικοὶ τίτλοι διὰ τὴν ἄγαμον γυναικῶ πιστοποιοῦσιν τὴν ἀνάγκην τῆς διακρίσεως τῆς ἀγάμου ἀπὸ τῆς ἐγγάμου γυναικός. Αὐτὴ εἶναι ἡ γνώμη μου.

Μαρία Πετροπούλου.

λω, διότι ἐγὼ ἦμην ἄνυστος καὶ εἶμαι ἀκόμη ἐστενωχωρημένη διὰ τὴν ὑγίαν σας, τὴν ὑπαρξίν σας.

— Ἀλλὰ σὲ βεβαιῶ, φίλη μου, ὅτι δὲν διατρέχω οὐδὲν κίνδυνον αἰ διαφόροι αὐταὶ χημικὰ σκευασίαι, αἵτινες κίνδυνον τὰ κεραυνοβόλα δηλητήρια ἀναμιγνύμεναι καθίστανται: ἀβλαβεῖς ἢ μᾶλλον ὠφέλιμοι.

— Μάλιστα· μοῦ ἔχετε ἐξηγήσει πολλὰκις, ἀπεκρίθη εὐτυχῶς, βλέπουσα ὅτι ὁ σύζυγός της δὲν ὀμίλει πλέον διὰ τὸν ἄρχαῖον χημικόν — τοὐλάχιστον, σὰ, τὸ ζητῶ δι' ἐμὲ νὰ μὴ ἐξαναλουθῇτε πλέον αὐτά· θέλετε νὰ γίνωμεν πλούσιοι; ἀλλ' εἴμεθα ἀρκετὰ. Δὲν ἔχομεν τέκνα. πρὸς τί ν' ἀποταμιεύσωμεν μίαν ἀναφελῆ περιουσίαν; Ἴδου ὄλιγον ἀκόμη καφῆν ἀγαπῆτε διδάσκαλε, εἶπε μειδιῶσα καὶ ἀναγνώσατε τὰς ἐφημερίδας σας, ἄς δὲν ἠνοίξατε σήμερον.

II

Εἶχον παρέλθει δέκα λεπτὰ ἀπὸ τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἀνεγίνωσκε τὴν ἐφημερίδα, ὅτε αἶφνης ὁ σοφὸς ἔρριψε κραυγήν. — Ὡ φοβερὸν! πτωχὸν παιδίον! . . . καὶ ὁ Ζερὼ ἀνέγνωσε τὸ δημοσιευμένον τηλεγράφημα. «Τρομερὸν δυστύχημα ἐτάραξε τὴν πόλιν τῆς Νανῶς ὁ κ. Φερμὼν, μαθητῆς τοῦ σοφοῦ καθηγητοῦ Ζερὼ, ὅστις κατέχει τὴν ἐδρῶν τοῦ χημικοῦ τοῦ Πανεπιστημίου μας, ὑπῆρθε θύμα χημικῆς ἐκρήξεως. Ἡ κατάστασίς του εἶναι ἐπικίνδυνος. Ἀπὸ ἡλπίσθησαν. . . .

Διακόπη ὑπὸ κράτου Ἡ σύζυγός του ἐπιπετο λιποθύμως. Ἐξαλλος τότε ἔτρεξε καὶ ἐσήμανεν ἡ ὑπέρβρια ἔσπευσε καὶ τῇ βοηθείᾳ της μετέφεραν τὴν νεαρὰν γυναῖκα εἰς τὴν κλινὴν της. Ἡ κ. Ζερὼ δὲν συνήρχετο, τέλος ἠνοίξε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἔκαμε χειρονομίαν ζητοῦσιν νὰ μείνῃ μόνη. Ὁ κ. Ζερὼ ἐπανήλθε μηχανικῶς εἰς τὴν αἴθουσαν παρετήρησε περίεξ του, ὡς ἄνθρωπος πλανημένος, ἐκῆθησεν αἰσθανόμενος τὸ ἔδαφος στεφόμενον, διότι ἀφ' ἧς ὑπανδρεύθησαν δὲν συνέβη τοιοῦτόν τι εἰς τὴν Ἀλλίαν του πῶθεν τῆς προήλθε; μήπως ἦτο ὑστερισμός, καμμία ἐκ τῶν ἀσθενειῶν, ἃς εἶχεν ἀκούσει ν' ἀναφερόσιν οἱ ἰατροί. Ἠσυχάσας ὄλιγον ἐκ τῶν σκέψεων αὐτῶν ἤρχισε τὴν ἀνάγνωσιν, διότι ἀνηύχε διὰ τὸν ταλαίπωρον Φερμὼν καὶ εἶδεν ὅτι νεώτερον τηλεγράφημα διαβεβαίου ὅτι ὁ Φερμὼν ὀλιγώτερον κτυπημένος ἀφ' ὅσον κατ' ἀρχὰς ὑπερίεθη, ἠγέρθη μετὰ τινῶν ἡμερῶν ἀνάπαυσιν.

Τὴν στιγμὴν ταύτην ἡ ὑπέρβρια εἰσῆλθε λέγουσα ὅτι τὸν ζητεῖ ἡ κυρία. Οὕτως ἔσπευσε καὶ εἶσε τὴν σύζυγόν του ὄχραν, τὰ χρα κτηρηστικὰ συνεσταλμένα, τοὺς ὀφθαλμοὺς δακρυσμένους εὐθὺς δὲ τὸν ἠρώτησε:

— Ἀπέθανε, δὲν ἔχει οὕτω; καὶ ἀνελύθη εἰς δάκρυα.

ρίσκει τις εις τὸ Splendid, τὸ ὁποῖον ἔχει σήμερον τὸ γεωρ-
δίων τῶν Ἑστιάτοριων

Αἱ τιμὴν τοῦ λογικώταται. Πολλὰ οἰκογένεια, τὰ ἐπί-
σημα γευματὰ τῶν δίδουν εις τὸ Ἑστιάτοριον τοῦτο διὰ λό-
γους καὶ τελειότητος μαγειρικῆς, θεορῆ καὶ οἰκονομίας. Οἱ
ξένοι τῶρα κατὰ προτίμησιν καταφανῆ μένουσι εἰς τὸ ξενο-
δοχεῖον τῶν ξένων, διὰ τὰ γευματίζουσι καὶ προγευματίζουσι
εἰς τὸ Splendid

ΝΕΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΥ

Ἐπὶ τῆς Ὁδοῦ Γ' Σεπτεμβρίου ἀρ. 22.

Εἰς τοῦτο πωλοῦνται: γάλα γνήσιον, βούτυρον ναπὸν καὶ φαγητὸν,
κρέμα αὐγά, κλπ. Προσθεθεὶ δὲ τοιαῦτα καὶ εἰς τὰς οἰκογέ-
νειας, γινουμένης τῆς διαμονῆς κατ' οἶκον τακτικῶς διὰ τῆς ἡμέρας.
Ἡ τάξις, ἡ εὐθηνία καὶ ἡ καλὴ ποιότης, αἰτινες ὑπάρχουσι εἰς ὅλα
τὰ καταστήματα τοῦ κ. Γ. Γουλιέλμου, εἶνε τῶν ἐφόδια καὶ αἱ ἐγγυή-
σεις, καὶ τοῦ νέου τοῦτου καταστήματος αὐτοῦ.

ΑΙ ΝΕΑΙ ΠΡΟΟΔΟΙ ΤΟΥ ΤΣΑΜΗ

Ἐπιδημιολογία τῆς Αἰθιοπίας

Ὁ Τσάμησ καὶ πάλιν ἔφερε νέας φόβους Πασιτών διὰ ὑποδυ-
μάτια τῶν χορῶν καὶ τῶν θεάτρων καὶ τῶν ἐπισήμων παρουσιάσεων
κυριῶν καὶ κυριῶν. Τὰ δερματὰ δὲ διὰ τὴν νέαν αὐτὴν προσοδὸν εἶ-
ναι λεπτὰ ἀπίστευτως, ὡς ἀπὸ μετὰς κατασκευασθέντα Ἐφερε καὶ
ἀτλάζια διαφόρων γρωμμάτων, ὡς καὶ λευκὰ δι' ὑποδήματα νυκτικὰ
καὶ χοροῦ. Καὶ τὰ πλέον ἄγασα καὶ ἄγγεμα πόδια εἶναι κομψὰ καὶ
ἀγνωρίστα ὑπὸ τὴν καλλιτεχνικὴν αὐτὴν καὶ κομψὴν ὑπόδησιν.

ἤμην ἀπερίσκεπτος, τυφλὸς!

—Μὲ συγχωρεῖτε; ..ὦ! πόσον εἶθε καλός!

Καὶ δι' αἰφνιδίως κινήσεως ἔρριψε τοὺς βραχιόνάς τῆς περίεξ τοῦ
τραχήλου του καὶ ὁ Ζερῶ τὴν ἠπάσθη εἰς τὸ μέτωπον ὡς πάντοτε
καὶ τῆς εἶπε πατρικῶς.

—Ἐμπρός! ποῖ ποῖ νὰ κοιμηθῆς τῶρα διὰ τὰ συνέλιθες.

—Μάλιστα, ἔχετε δίκαιον· ἀλλὰ σὰς παρακαλῶ μείνατε ἐδῶ μέ-
χρις οὗ ἀποκοιμηθῶ! Καὶ τὸν παρε-ῆρθε μὲ ἀσθημα βαθέος θαυμα-
σμοῦ καὶ εὐγνωμοσύνης· τὴν χεῖρα τῆς δὲ ἔχουσα ἐντὸς τῆς ἰδικῆς
του, ἀπέθεσε τὴν γραφισσιν κεφαλὴν τῆς ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου καὶ
ἡ ὀλόχρυσος κόμη τῆς τὴν περιέβαλεν ὡς διόδημα. Πᾶς ἄλλος ἢ ὁ γέ-
ρων σοφός, θὰ ἠδύνατο νὰ ἴδῃ τὴν φλόγα εἰς τοὺς ὕγρους αὐτοὺς ὀφ-
θαλμοὺς καὶ ἤθελε μαντευθεὶ τὸν ἔρωτα εἰς τὴν πᾶλλοισαν αὐτὴν
ψυχὴν. Ἄλλ' ὁ Βίκτωρ Ζερῶ ἠγνόει αὐτὰ τὰ πράγματα.—Εἶθε
καλός! ἐπιθόρτισεν ἀκόμη μίαν φοράν ἡ νεαρά γυνὴ ἔπειτα παρέλυ-
σεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ σφίξιμον, ἡ χεῖρ τῆς ἔπεσεν ἐπὶ τῆς κλί-
νης. Ἐκοιμήτο.

III

Ὁ Βίκτωρ Ζερῶ εἶχε νυμφευθῆ τὴν θυγατέρα ἐνός τῶν ἀρχαίων
συμμαθητῶν του, ἀποθανόντος ὀλίγον μετὰ τὸν γάμον τοῦτον. Ἡ
Ἄλιχη ἦτο νεωτάτη, ἀγνωστάτη, ἀγκυθὴ καὶ ὠραία, ὁ Βίκτωρ Ζερῶ
ὑπῆρξε δι' αὐτὴν δεύτερος πατήρ. Ἦδη ἀνεπτόλει τὸ παρελθὼν αὐτό,
Ὁὕτω λοιπὸν ἡ σύζυγός του ἠγάπησε καὶ ἀνηγαπήθη, ἡ ἰδίᾳ τοῦ
ἀπεκάλυψε τὸ μυστικὸν αὐτό, ἀλλὰ εἶναι προφανές ὅτι δὲν θὰ τὸ
ἔπραττεν, ἐὰν δὲν ἐμάνθανε τὸν θάνατον τοῦ Φερμόν. Τί θὰ συνέ-
βαιεν ὅμως ὅτε τὴν ἐπομένην θὰ ἐμάνθανεν ὅτι ἔζη; ὁ σοφὸς ἔμει-
νεν ἐπὶ μακρὸν σύννοος.

—Εἶμαι πολὺ, εἶπεν ἀπλῶς.

Ὁρῶνός, πτωχὸς, ἀνεστράφη μόνος καὶ ἤκμασε καὶ χάρις εἰς τὴν
καρτερὸν ἰκότητά του καὶ τὴν ἐργασίαν του ἔφθασεν εἰς λαμπρὰν
θέσιν· δὲν ἐγνώρισε μητέρα, ὅπως ἀγρυπνήσῃ ἐπὶ τοῦ λίκνου του, δὲν
ἐγνώρισε γυναῖκα νὰ τὸν συμβουλεύσῃ, νὰ τὸν ὀδηγήσῃ εἰς τὴν νεό-
τητα του, ἐγήρασε χωρὶς νὰ γνωρίσῃ ν' ἀγαπᾷ! Εἰς τὴν νεαρὰν
αὐτὴν γυναῖκα, ἤγει ἐστόλισε τὸν οἶκόν του, δὲν προσέφερε μόνον
ἀρσάσιον, ὡς αὐτὴ ἀνέμενε, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη ν' ἀντιπῆ εἰς τὸν
ἔρωτα. Ἐπὶ τινὰ στιγμὴν ὁ βίος τοῦ Βίκτωρος Ζερῶ διήλθε πρὸ
τῶν ὀφθαλμῶν του, ἐν μέρος ἰδίᾳ, ἡ στιγμὴ τοῦ γάμου του, ἡ
πρώτη του συνάντησις μετὰ τῆς Ἄλιχης εἰς τὸν χορὸν τῶν μαθη-

ΚΡΕΟΠΩΛΕΙΟΝ Η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

N. ΜΑΓΚΟΥ ΚΑΙ ΓΑΛΑΝΟΠΟΥΛΟΥ

Ὡς ποσειόμενοι εἰς τὸ φύλλον τῆς προπαραλθούσης Κυριακῆς
τὸ καλλίτερον καὶ ἐκλεκτότερον κομμένον κρέας πωλεῖται εἰς
τὸ κρεοπωλεῖον τὸ ἐντελὸς Εὐρωπαϊκὸν τῶν κ. κ. Ν. Μάγ-
κου καὶ Γαλανοπούλου, τὸ κείμενον εἰς τὴν βορειοανατολικὴν
πλευρὰν τῆς Νέας Ἀγορᾶς.

ΜΕΓΑ ΓΑΛΑΚΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ

Ὁδὸς Ἐυαγγελιστρίας, παρὰ τὴν Μητρόπολιν
Κ. ΠΑΠΑΔΟΓΙΑΝΝΗ πρὸφῃ ΓΑΛΑΝΟΥ

Εἰς ὠραίαν καινοτομίαν προεβῆ ἡ διεύθυνσις τοῦ μεγάλου
γαλακτοπωλείου τῆς Πόλεως διὰ τῆς ἰδρύσεως παραρτήματος
κυριῶν. Τὸ παραρτήμα τοῦτο ἐφάμιλλον τῶν εἰς τὰς μεγάλας
εὐρωπαϊκὰς πόλεις λειτουργούντων καὶ κατὰ τὴν κομψὴν καὶ
εὐπρεπῆ ἐπιπλωσιν καὶ κατὰ τὴν τελείαν ὑψηλοτάτην θὰ ἀποβῆ
ἀναπτυκτικὸν πολύτιμον διὰ τὰς κυρίας, αἱ ὁποῖαι διέρχον-
ται ὥρας ὄρας εἰς τὰ ἐμπορικὰ, χωρὶς νὰ ἔχουν ἐν κέντρον
ἰδικῶν των, εἰς τὸ ὁποῖον νὰ ἠμποροῦν νὰ πάρουν ἐν ποτήριον
φρέσκον γάλα ἢ δύο αὐγά νωπά, ἢ ὀλίγον φρέσκον βούτυρον καὶ
μέλι τοῦ Ἰμμήτου καὶ νὰ ἀναπαυθῶν συγχρόνως. Ἀλλὰ καὶ
διὰ τὰς περιπατητριάς τὸ Μέγα Γαλακτοπωλεῖον θὰ δίδῃ
τέιον καὶ σοκολάττας καὶ Brioches καὶ λουκουμάδες εἰς τὸ
ἀποκλειστικὸν διὰ τὰς κυρίας καὶ τοὺς συνοδευοντας μόνον
κὺτάς κυρίας. Αἱ Ἀθηναίαι ἔξουσι παίζονται Δεῖγμα τὸ Μέγα
Γαλακτοπωλεῖον τῶν Κυριῶν. Ἐννοεῖται τὴν προεγῆ Κυ-
ριακῆν.

τῶν τοῦ Διδασκαλείου, ἡ ἀπόφασίς του νὰ τὴν νυμφευθῆ μεθ' ὄλην
τὴν διαφοράν τῆς ἡλικίας, ἀκολούθως ἡ ἀπλουστάτη τελετὴ τοῦ
μυστηρίου, ὁ ἥτονος καὶ εὐτυχῆς βίος πλησίον τῆς καὶ ἡ φιλοδοξία
του, ἡ ἀνάγκη τοῦ πλοῦτου δι' αὐτὴν. Τί ἠδύνατο νὰ ἐπιθυμήσῃ
περισσότερον; Φεῦ! τίποτε εἰμὴ νὰ ζήσῃ ὀλίγον δ' αὐτῆς καρδίας.

Ἐσκέπετο ὅτι ἐὰν οὗτος ἔζη, ἡ σύζυγός του θὰ ὑπέφερε, διότι
ἀνεμιμνήσκετο ἄλλοτε ἕνα φίλον του ὅστις ἤτοκοτόνησεν, ἕνεκα ἄ-
τυχοῦς αἰσθήματος ἡ Ἄλιχη τοῦλάχιστον ἠγάπα ἄνθρωπον ἀξίον
τῆς, τὸν Φερμόν, τὸν ὀπαδόν του, τὸν μαθητὴν του, τὴν μόνην του
σκέψιν, τὸν μόνον ἰκανόν ν' ἀκολουθήσῃ τὴν μέθοδόν του, ν' ἀπο-
περατώσῃ τὸ ἔργον του, ὅπερ καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος ἀμφέβαλλε ἐνὸς
ἕνεκα τῆς ἡλικίας καὶ τῶν κόπων ὅτι θὰ δυνηθῆ νὰ τὸ συμπληρώσῃ.

—Πρέπει νὰ ἐξαφανισθῶ! ἐσκέφθη ὁ Ζερῶ. Τί νὰ κάμω, νὰ λάβω
διαζύγιον; μέσον ἀκατόρθωτον· ν' ἀποθάνω, ναί! τοῦτο ἦτο ἀπλού-
στατον ἦτοκε νὰ εἰσπνεύσῃ τὸ φιλιδιον αὐτό, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐκεῖ,
ὑπὸ τὴν χεῖρά του καὶ ὅπερ περιεῖχε κεραυνοβόλον δηλητήριον.
Σκᾶνδαλον δὲν θὰ ἐγεννᾶτο διότι θὰ ὑπερίσχυεν ἡ ἰδέα τοῦ τυχαίου
συμβάντος.

Ἄμα ἔλαθε τὴν ἀπόφασιν ταύτην ὁ Βίκτωρ Ζερῶ, ἔστρεψεν ἐκ τοῦ
σύρτου τοῦ γραφείου του ἐν φύλλον χαρτοσήμου, τὸ ἐξήτασε: ἦτο
παλαιὸν πρὸ τριετίας εὐρίσκετο ἐκεῖ, τοιοῦτον δέ, τοῦ ἐχρειάζετο
μὲ εὐανάγνωστον γραφὴν ἔγραψεν, ἀφοῦ ἐχρονολόγησε δύο ἔτη πρό-
τερον.

«Καθιστῶ γενικὴν κληρονομίαν τὴν σύζυγόν μου Μαρίαν Λουίζαν
Ἄλιχην Ζερῶ γεννηθεῖσαν εἰς Bagnères, ὡς δεῖγμα τῆς εὐγνωμοσύ-
νης μου διὰ τὸν εὐτυχῆ βίον, ὃν μοὶ ἔκαμε νὰ διέλθω διὰ τῆς ἀπο-
σιώσεως, τῆς λεπτότητος καὶ καλοσύνης τῆς. Ὑπερευχαριστῶ αὐ-
τὴν ἥτις ἀνιέρωσε τὴν νεότητά της καὶ τὴν φωτοβόλον καλλονὴν
τῆς εἰς τὰς τελευταίας μου ἡμέρας, τὴν εὐλογῶ ἐκ βίθους ψυχῆς.
Ἐπιθυμῶ, ὅπως μετὰ τὸν θάνατόν μου ἡ προσφίλης μου σύζυγος,
ὕπανδρευθῆ μετὰ τοῦ προπαρασκευαστοῦ μου Ἰακώβου Φερμόν, εἰς
ὃν κληροδοτῶ τὰ ἔγγραφα μου, τὰ βιβλία μου, τὴν συσκευὴν τῶν
μηχανῶν καὶ ἐργαλείων μου, τὰς ἐπιτημονικὰς μεθόδους μου, διότι
τὸν θεωρῶ ὡς τὸν μόνον ἰκανόν νὰ ἐξακολουθήσῃ τὰς ἐργασίας μου».

Ἐπειτα ἀφοῦ ἔθεσεν ὀλόκληρον τὴν ὑπογραφήν του ὁ Βίκτωρ
Ζερῶ, εἰσέπνευσε τὸ δηλητήριον.

(Κατὰ τὸν Marcel Florentins)

Ἀριστέα Α. Καλαμαῆ.